

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Sancti nomine honorati, & alijs modis culti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

S. Augustinus ipsorum languentium atq; mortuorum relata post sanctarum contactum reliquiarum vestimenta, sanitatem vtramque attulisse; immò & flores. De puluere, ac situ sepulchrorum, de oleo lampadarum, & lychnorum ad illa suspensorum, de manuali aqua, pedumque ablatorum, & similibus, tam multa sunt in historijs & Patrum scriptis testimonia, vt qui dubitet, meritò nihil omnino credere videatur, & pertinacior sit spiritibus nequam, qui Apostoli semicinctia & sudaria ferre non valentes, eorum potentiam experti, ab obsessis vel inuiti egressi sunt. Rectè igitur hinc cultus Sanctorum, & sanctarum reliquiarum deducitur. Quòd si enim Deus ipse Sanctos suos, eorumque Reliquias miraculis honorat, quis tam superbus erit, vt non & ipse eos velit honorare?

Et quidem in viujs adhuc degentes fuisse æstimatos atque honoribus ornatos etiam nomina ostendunt, quæ eis, ob pietatem, homines imposuerunt. Mirum est, quod de Iacobo minore Christi discipulo proditur memoriæ, quia puer adhuc incredibili, ac supra ætatem magna sanctitatis opinione imbuit omnium mentes, vnde *Sanctus* vulgò appellatus est. Auxit opinionem hanc de eo receptam summa vitæ austeritas. Enimuerò neque vinum bibit vquam, neque vllum carnis nouit vsum; in tonsus vixit, vnguenti & balnei expertus: adeò precando Numini deditus, vt eius genua in camelorum speciem occalluerint. Sic Gallus adhuc viuus *Sancti* cognomen meruit, ob pietatem. Et Bonfinius est auctor, D. Germano à Gallis nõ solum in morte, verum etiam in vita velut sancto magnos honores exhibitos: quòd sanctissimam vitam duxisset, hæreses extirpasset, & miserrimis Hunnorum temporibus consilio & precibus Gallis & Britannis mirabili adiumento fuisset. Sic prisca Patres, vt videre est in epistolis S. Augustini, cum ad se se mutuò epistolas missitarent, non solum, ob officium, verum etiam, ob mores se se mutuò *Sanctos* appellauerunt. Quod & tempore Apostoli factum est, ita enim scribit: *Salutate Philologum, & Iuliam, Nereum & sororem eius, & Olympiadem, & omnes, qui cum eis sunt Sanctos.* Christianos enim quasi sanctos & recipi, & saluari oportere iudicabat. Ita salutabat, recipiebat, consulebat *Sanctos* prisca ætas, in exemplum sæculi deterioris; ab ijs, qui

R r verita-

S. Augustin.
lib. 22. de ci-
uit. c. 8.

Vide Bellar-
min. lib. 2. de
adoraz. Gabr.
Vasques lib.
3. de adoraz;
Baron. in
Notis Martyr.
rol. 15. Iunij.

IX.
Sabellicus
lib. 6. c. 3.

Bonfinius
lib. 4. dec. 1.

Rom. 16. 15.

Fulgos. lib. 2. cap. 5. veritatem dicere audent, abhorrentis. *Franciscus Paula Eremita, vir natione Calaber, à decimo tertio anno usque ad sexagesimum Eremiticam egit vitam, obsonio nullo cibos suos molliente. Missis igitur à Ludonico undecimo Gallorum rege, ad Ferdinandum seniore Neapolitanum regem oratoribus, qui precibus multis hoc peterent: vix tandem Sixto IV. Papa ita iubente, adduci Franciscus potuit, ut in Galliam ad Ludonicum se conferret: à quo per omne regnum, quò iter habuit, præmissis sacris, ceu si Cardinalis cum legationis honore illuc tenderet, exceptus fuit: quamquam litterarum expertus esset, ab eo Regè eiusq. filio Carolo VIII. consilijs de magnis rebus adhibebatur, sententijsq. eius præferabatur: Alexandroq. VI. Pontifice hoc præbente, Princeps quintæ regule factus fuit, qua postea ab eo nomen accepit.*

Ioseph. lib. 10. cap. 9. Antiq. ta in tanta fuit existimatione etiam apud hostes Babylonios, ut ex regis Nabuchodonosoris iussu Nabuzardan magister equitum cum magnis præmijs Babylonem pellicere voluerit, quem alioquin tamquam captivum abducere poterat. At cum apud reliquias Iudæorum manere vellet, liberum hoc ei permisit, eique Baruch scribam discipulum adiunxit, & amplis muneribus ornauit. *Eldras inter homines Hebræici sanguinis in Assyria agentes prudentissimus, qui Mosâicas leges vel hominum incuriâ, vel iniuria temporum propemodum deperditas, quia omnia memoria teneret, litterarum monumentis restituit, ob celebrem sapientiæ & sanctitatis famam, regi Xerxi non ignotus, facilè ab eo impetravit, ut ex Babylone populares suos secum migrare volentes in Palæstinam deduceret.*

X. Longè autem maior honoris gradus debetur ijs, qui post mortem in numerum Sanctorum sunt relati, neque amplius excidere possunt. Non quòd eos ut Deos adoremus, sed ut tamquam amicos Dei debito cultu, quem duliam vocamus, veneremur. Apud Plinium, ut mortales bene meriti inter deos referantur, mos est adeò vetus, ut panè nihil sit eo antiquius. *Hic est vetustissimus referendi bene merentibus gratiam mos, inquit, ut tales numinibus ascribantur. Ad hunc errorem corrigendum, atque in ritum meliorem mutandù, ab Ecclesia instituta est canonizatio Sanctorum. Hinc Pontifices Romani, ad memoriam martyrum, annua festa & sacra instituerunt, quod aliud non fuit, nisi testari, eos fuisse sanctos.*

Plin. lib. 2. cap. 7.

Sab. lib. 3. Enc. 3.